

Nederlandstalige tuchtraad van beroep voor advocaten
Tweede Kamer

Zitting van 11 februari 2014

Dossiernummer TB-0090-2013

In de zaak van :

Mr. X, advocaat te ...,
hebbende als raadsman mr. Y, advocaat te ...,

spreekt de Nederlandstalige tuchtraad van beroep voor advocaten de volgende beslissing uit :

1. Proceduriële voorgaanden

Bij aangetekend schrijven d.d 30 september 2013 heeft mr. Y, raadsman van mr. X hoger beroep ingesteld tegen de beslissing van de tuchtraad voor advocaten van de Ordes van het rechtsgebied van het Hof van Beroep te Gent van 18 september 2013.

Deze beslissing werd op tegenspraak gewezen.

De hoger vermelde bestreden beslissing veroordeelt mr. X tot de tuchtsanctie van een schorsing van drie maanden, waarbij wordt gezegd dat de uitvoering van deze sanctie voor de helft uitgesteld wordt voor een duur van drie jaar.

De kosten werden begroot op 415,00 €. Deze kosten werden ten laste gelegd van mr. X.

Aan mr. X werden volgende feiten ten laste gelegd:

“Tekort geschoten te zijn in de plicht tot onafhankelijkheid ten overstaan van de cliënten de heer V en mevrouw S, meer bijzonderlijk door een actieve rol te spelen in het organiseren van een belangenvermenging, meer bijzonderlijk door:

- a. *blijkens de notariële akte van 04 april 2008 samen met de cliënten in onverdeeldheid een onroerend goed aan te kopen, gelegen te ... en dit via de BVBA O , waarin hij zaakvoerder is;*
- b. *door blijkens overeenkomst van 19 december 2006 via de BVBA O waarbij op dat ogenblik zaakvoerder was, 25 % van een handelseigendom, gelegen te ..., te verkopen aan cliënten ;*
- c. *door in eigen naam blijkens overeenkomst van lening opgemaakt te ... op 05 juni 2009 een bedrag van 135500,00 € te lenen aan cliënten.*

Deze houding is strijdig met de beginselen van waardigheid, rechtschapenheid en kiesheid die aan het beroep van advocaat ten grondslag liggen en een behoorlijke beroepsuitoefening moeten waarborgen (art. 455 Ger.W.)”

De procedure in hoger beroep werd behandeld op de zitting van de tuchtraad van beroep d.d 10 december 2013.

Mr. X was bij aangetekend schrijven d.d 28 oktober 2013 van deze zitting in kennis gesteld.

Op de zitting was mr. X in persoon aanwezig. Hij werd bijgestaan door zijn raadsman mr. Y.

Op de zitting werden de klagende partijen V en S gehoord, bij monde van hun raadsman, mr. Q.

2. Het verweer

- a. de nietigheid van de beslissing

Mr X voert aan dat de bestreden beslissing nietig is omdat vermeld werd dat de uitspraak met gesloten deuren werd gedaan, daar waar de beslissing zoals een vonnis in openbare zitting moet worden gewezen en hij de uitspraak met gesloten deuren niet heeft gevraagd, minstens zich niet herinnert dit te hebben gedaan.

Artikel 459 § 2 Ger. W. handelt over de *behandeling* van de zaak in openbare zitting, niet over de uitspraak in openbare zitting.

Telkens wanneer in disciplinaire geschillen de betwisting slaat op burgerlijke rechten en verplichtingen, zal het bevoegde rechtscollege de in artikel 6 EVRM neergelegde regel van de openbaarheid van de terechtzitting en van de uitspraak in acht moeten nemen. (EHRM 23 juni 1981, JT 1981, 662, noot P. LAMBERT)

Een tuchtprocedure die tot gevolg heeft of volgens de nationale wet kan hebben aan de betrokkene tijdelijk of definitief een burgerlijk recht te ontnemen , met name het recht om nog langer een beroep uit te oefenen dat geen openbaar ambt is, moet worden beschouwd als een procedure met als voorwerp "het vaststellen van burgerlijke rechten en verplichtingen" in de zin van artikel 6.1 EVRM. (Cass. 14 april 1983, Arr. Cass. 1982-83, 968). Artikel 6 EVRM is dus principieel van toepassing op tuchtprocedures.

Het EHRM heeft erkend dat niet alle tuchtrechtelijke rechtscolleges op alle punten moeten voldoen aan de genoemde vereisten van artikel 6.1 EVRM op voorwaarde dat evenwel de beslissingen van de betrokken rechtscolleges aangevochten kunnen worden bij een "rechterlijke instantie" die wél aan de vereisten van artikel 6.1 beantwoordt en die zowel rechtsvragen als feitenkwesies kan beoordelen (m.a.w. "volle rechtsmacht" heeft). (EHRM 23 juni 1981, *JT* 1981, 662, noot P. LAMBERT; EHRM 10 februari 1983)

Dit betekent dat de waarborgen van artikel 6.1 EVRM geëerbiedigd moeten worden door het tuchtrechtcollege in hoger beroep. De tuchtprocedure voor het in eerste aanleg zetelend rechtcollege hoeft anderzijds niet aan deze vereisten te voldoen. (P. LEMMENS en D. D'HOOOGHE, *Recht van verdediging in tuchtzaken*, Antwerpen, Kluwer, Antwerpen, 56)

Bovendien kan afgeweken worden van de regel van de openbaarheid van de uitspraak van het vonnis, zoals vastgelegd in artikel 6.1 EVRM, wanneer dit de wil is van de betrokkene, en wanneer deze vrijwillig en ondubbelzinnig van die openbaarheid heeft afgezien, en dit verenigbaar is met het nationale recht. (Cass. 14 februari 1995)

Dit moet blijken uit de beslissing of, op zijn minst, uit het proces-verbaal van de terechtzitting. (Cass. 13 november 1986)

Ter zake werd door de secretaris van de tuchtraad bij de behandeling ter zitting van 19 december 2012 geacteerd dat de behandeling gebeurde in openbare zitting .

Vermits de behandeling zelf op verzoek van mr. X in openbare zitting gebeurde, en door de secretaris van de tuchtraad werd geacteerd dat de uitspraak op 18 september 2013 met gesloten deuren gebeurde, dient aangenomen te worden dat mr. X de uitspraak met gesloten deuren heeft gevraagd.

Bovendien werden op geen enkele wijze de belangen van mr. X geschaad omdat de uitspraak met gesloten deuren gebeurde, en niet in openbare zitting.

b. Verjaring van de tuchtvervolging

Mr. X voert aan dat de tuchtvervolging verjaard is.

Artikel 474 Ger. W. voert een verjaringstermijn in voor het instellen van het tuchtonderzoek. Dit dient te worden geopend binnen twaalf maanden na de kennisname van de feiten door de tuchtrechtelijke overheid die bevoegd is om een procedure op gang te brengen.

De stafhouder zal dus binnen het jaar na kennisname van de feiten moeten beslissen of hij een tuchtonderzoek instelt of niet.

Het woordgebruik is niet even precies, maar uit de parlementaire voorbereiding blijkt dat met 'ingesteld' (in de Franse tekst: *'la procédure disciplinaire est ouverte'*) wordt bedoeld de opening van het onderzoek (dies ad quem).

(G.-A. DAL en M. WAGEMANS, 'La nouvelle discipline du barreau', *JT* 2006, 112; P. HOFSTRÖSSLER, 'Tuchtrecht voor advocaten: omdat we anders zijn' in S. LUST en P. LUYPAERTS (eds.), *Tucht en deontologie. (In)effectiviteit van het tuchtrecht ter handhaving van de waardigheid van het ambt*, Brugge, Die Keure, 2007, 44)

T.a.v. de verjaring die wordt ingeroepen, oordeelt de tuchtraad dat de tuchtvervolging toelaatbaar is nu de stafhouder mr. X binnen 12 maanden na kennisname van de feiten bij aangetekend schrijven heeft verwittigd dat een onderzoek zou worden ingesteld. De tuchtprocedure wordt ingesteld door dat schrijven en niet door de -latere- dagvaarding. (Tuchtraad van Beroep Orde van Advocaten 20 april 2010, *Ad Rem* 2010, afl. 3, 74, err. *Ad Rem* 2010, alf. 4, 78).

De ratio van artikel 474 Ger.W. wordt helemaal niet uitgehold, nu uit de Memorie van Toelichting blijkt dat de opening van het onderzoek volstaat om van het 'instellen van de tuchtprocedure' te spreken.

De Stafhouder heeft ter zake kennis genomen van de feiten bij ontvangst van de brief van 05 oktober 2009, uitgaande van de klagers. Volgens de niet betwiste vermeldingen op het stavend stuk 1 van het tuchtdossier werd deze brief op het secretariaat van de Stafhouder ontvangen op 14 oktober 2009.

De Stafhouder liet bij brief van 17 december 2009, bij toepassing van artikel 458 § 1 lid 2 Ger. W, aan mr. X weten dat het tuchtonderzoek werd gestart: dit is ruim binnen de verjaringstermijn.

Er is dan ook geenszins sprake van verjaring van de tuchtvervolging.

c. Schending van artikel 6 EVRM

Tevens wordt door mr. X aangevoerd dat er ter zake schending is van artikel 6 EVRM.

- Schending van de redelijke termijn

De omstandigheid dat de tuchtprocedure, eens het tuchtonderzoek is opgestart (art. 474 Ger. W.), niet verjaart, ontslaat de tuchtrechter niet van de plicht om rekening te houden met de vereiste van de redelijke termijn, in de verschillende stadia van de procedure. (J. STEVENS EN I VANDEVELDE, "Commentaar bij artikel 474 Ger. W.", *OGR* 2010, afl. 78, nr.3)

Ook in strafzaken geldt dat de redelijke termijn reeds kan overschreden worden in het stadium van het vooronderzoek (Cass. 8 april 2008, *JT* 2009, 137).

De redelijke termijn mag echter niet verward worden met de verjaring (J. STEVENS EN I VANDEVELDE, *ibidem*) Dit wordt in de conclusie wel gedaan.

De redelijkheid speelt in tuchtzaken op diverse vlakken. Vooreerst is er de tijd die verstrijkt tussen het begaan van de deontologische inbreuk en de klacht of het onderzoek van ambtswege.

Daarna is er de tijd die verstrijkt tijdens het onderzoek tot de dag waarop de voorzitter de oproeping voor de tuchtraad doet. Ten slotte is er de tijd die verstrijkt tot de tuchtzaak is beëindigd door een eindbeslissing.

Een advocaat mag er in het algemeen van uitgaan dat zijn optreden niet meer tuchtrechtelijk zal worden beoordeeld, indien tussen het moment waarop een klacht over dat optreden is ingediend, een tijdspanne is verstreken die niet meer als redelijk kan worden aangemerkt. Dit is een toepassing van het rechtszekerheidsbeginsel.

Ook tijdens het onderzoek moet de nodige diligentie aan de dag worden gelegd door de stafhouder/voorzitter van de tuchtraad en door de onderzoeker die zij aanstellen. Bij de beoordeling moet rekening gehouden worden met het materiële en morele nadeel dat de aangeklaagde advocaat lijdt, wetende dat er nog geen definitieve beslissing over hem moet worden genomen en de daarbij voortdurende rechtsonzekerheid over de afloop van de procedure.

De lange duur van een procedure bewijst nog niet de onredelijkheid van die termijn, voor zover er geen ongerechtvaardigde hiaten, vertragingen en nodeloos getalm in de procedure worden vastgesteld.

De redelijke termijn moet *in concreto* worden beoordeeld, aan de hand van de feitelijke gegevens van de zaak. Er wordt rekening gehouden met de complexiteit van de zaak, het gedrag van de betrokkene en van de gerechtelijke en andere overheden en de 'inzet' van de zaak. Er wordt vooral onderzocht of er periodes zijn geweest waarin er 'niets' is gebeurd, en hoelang deze periodes hebben geduurd. Ook wordt er rekening gehouden met de aard en de gevolgen van de vervolging: is de eer van de betrokkene in het gedrang gebracht, kon hij zijn beroepsactiviteiten al dan niet ongehinderd verder uitoefenen, en werd bij het bepalen van de tuchtstraf rekening gehouden met de onrust die de lange duur van de tuchtrechtspleging kon veroorzaakt hebben? Was de vertraging nodig voor de goede rechtsbedeling?

(voorgaande 5 alinea's: J. STEVENS EN I VANDEVELDE, *o.c.*, nr. 4-8)

Bovendien dient opgemerkt te worden dat tijdens het onderzoek door de Stafhouder aan mr. X mededeling van het proces-verbaal van verhoor van 04 maart 2010 werd gedaan, met verzoek uiterlijk op 30 april 2010 desgevallend verder te reageren.

Op verzoek van de raadsman van mr. X werd door de Stafhouder voor het verstrekken van verweermiddelen een bijkomende termijn gegeven, en de Stafhouder liet uiteindelijk bij schrijven van 22 april 2011 weten dat hij de toegezegde inlichtingen verwachtte uiterlijk tegen 15 mei 2011, bij ontstentenis waarvan het tuchtonderzoek zou worden afgesloten. Er werden door mr. X geen bijkomende inlichtingen aan de Stafhouder bezorgd.

Er kan niet worden aangenomen dat enige vertraging of overschrijding van de redelijke termijn aan de Stafhouder te wijten zou zijn geweest.

- Schending van art. 6 EVRM: civiele luik

Volgens art. 459 §1 Ger. W. vermeldt de oproeping *de feiten* die aan de advocaat ten laste worden gelegd.

De oproeping is dienstig als dagstelling, doch dient ook om de rechten van de verdediging te verzekeren. De juiste aanduiding en kwalificatie van de feiten is dus van belang. (Cass. 6 november 1980, *Arr.Cass.* 1980-81, 258)

De oproeping geeft, met de ten laste gelegde feiten, immers ook de grenzen aan van het tuchtrechtelijke geschil. De tuchtrechter kan dus enkel over deze feiten oordelen. Het Hof van Cassatie blijkt te aanvaarden dat het voldoende is dat de 'aard' van de feiten wordt vermeld, terwijl de feiten zelf later nauwkeuriger worden omschreven. (Cass. 11 oktober 1984, *Arr. Cass.* 1984-85, 251)

Aldus heeft het EHRM erkend dat niet alle tuchtrechtelijke rechtscolleges op alle punten moeten voldoen aan de genoemde vereisten van artikel 6.1 EVRM op voorwaarde dat evenwel de beslissingen van de betrokken rechtscolleges aangevochten kunnen worden bij een "rechterlijke instantie" die wél aan de vereisten van artikel 6.1 beantwoordt en die zowel rechtsvragen als feitenkwesties kan beoordelen (m.a.w. "volle rechtsmacht" heeft). (EHRM 23 juni 1981, *JT* 1981, 662, noot P. LAMBERT; EHRM 10 februari 1983)

Dit betekent dat de waarborgen van artikel 6.1 EVRM geëerbiedigd moeten worden door het tuchtrechtscollege in hoger beroep. De tuchtprocedure voor het in eerste aanleg zetelend rechtscollege hoeft anderzijds niet aan deze vereisten voldoen. (P. LEMMENS en D. D'HOOGHE, *Recht van verdediging in tuchtzaken*, Kluwer, Antwerpen, 56)

De bestreden beslissing van de tuchtraad d.d 18 september 2013 oordeelt terecht dat de in de dagvaarding omschreven tenlasteleggingen gespecificeerd worden in drie concrete feiten met name het op 04 april 2008 gezamenlijk met cliënten aankopen van een onroerend goed in onverdeeldheid, het op 19 december 2006 verkopen van een gedeelte van een handelseigendom te ... aan cliënten, en een lening ten bedrage van € 133.500 te hebben afgesloten met cliënten op 05 juni 2009.

De feiten zijn aldus naar aard en tijdstip omschreven en voldoende precies gespecificeerd. Mr. X kon zich ten volle kon verdedigen.

Bovendien blijkt overduidelijk uit het proces-verbaal van verhoor d.d 04 maart 2010 en de erbij gevoegde brief van 13 februari 2009 uitgaande van het kantoor van en ondertekend door mr. X, dat deze op het ogenblik van de hem ten laste gelegde feiten alleszins nog de raadsman was van V.

Mr. X voert aan dat het gaat om handelingen van een privé persoon die zich niet situeren binnen zijn beroep van advocaat.

Ter zake is er sprake van cumulatie van functies. Mr. X is zowel advocaat als zaakvoerder van een BVBA O (patrimoniumvennootschap).

Artikel 437 Ger. W. bepaalt de onverenigbaarheden met het beroep van advocaat. Het is toegestaan zaakvoerder van een BVBA te zijn indien het noch de onafhankelijkheid van de advocaat, noch de waardigheid van de balie in gevaar brengt.

De beginselen van waardigheid, rechtschapenheid en kiesheid waarborgen een behoorlijke beroepsuitoefening. Dit vormt de toetssteen van het tuchtrechtelijke proces.

Recht op een eerlijk proces in burgerlijke zaken houdt recht op tegenspraak en wapengelijkheid in. Enkel in strafzaken vereist artikel 6.3, a) Sv. dat de betrokkene het recht heeft om op de hoogte te worden gesteld van de aard en de reden van de beschuldiging.

Tuchtrecht is geen strafrecht.

d. de vervolging

- De ontvankelijkheid van de vervolging: artikel 8 EVRM

Een van de kernwaarden van het beroep is de onafhankelijkheid: een deontologische plicht en *een regel van openbare orde*. (Arbitragehof 30 april 1997, nr.23/97)

Eén van de voorwaarden voor een onpartijdig en eerlijk proces voor een onafhankelijke rechter in een rechtstaat is de onafhankelijkheid van de advocaat.

De advocatuur is een beroep met een semipubliek karakter. Zij heeft een duidelijk verband met het algemeen belang, gezien haar taak van poortwachter tot het gerecht, en het openbaar belang bij een goede beroepsuitoefening.

(J. STEVENS EN I VANDEVELDE, *ibidem*).

Consequent kan conform artikel 8 lid 2 EVRM een inmenging in het privé leven geoorloofd zijn aangezien de deontologische regel van de onafhankelijkheid van openbare orde is. Die onafhankelijkheid wordt onder meer door de onverenigbaarheden gewaarborgd.

De normen van "eer, waarachtigheid, rechtschapenheid en kiesheid" zijn open normen. Zij dienen uitgewerkt te worden door de balie in tuchtbeslissingen en reglementen.

(J. STEVENS EN I VANDEVELDE, *ibidem*)

Cfr. 'International Code of Ethics' van de International Bar Association:

"Advocaten zullen te allen tijde de eer en de waardigheid van hun beroep hoog houden. Zij zullen zich, zowel in hun beroeps- als in hun privéleven, onthouden van iedere gedraging die het beroep of de beoefenaars in diskrediet zou kunnen brengen".

De plicht tot waarachtigheid, die de advocaat zowel in zijn professionele als in zijn privéleven in acht moet nemen (Cass. 25 maart 1977), houdt in dat de advocaat geen nadeel toebrengt aan de goede naam en faam van het beroep, het vertrouwen dat gewekt wordt bij het beroep.

(J. STEVENS EN I VANDEVELDE, *ibidem*)

Daden in het privéleven van de advocaat geven slechts aanleiding tot tussenkomst van de disciplinaire overheden voor zover zij publieke opspraak kunnen verwekken, tegen de eer van de orde en de waardigheid van het beroep.

Toch is het openbaar schandaal - hoe verspreid of gering ook- niet alleen de reden waarom laakbare privégedragingen gesanctioneerd kunnen worden. Dergelijke gedragingen kunnen een rechtstreekse weerslag hebben op de goede werking van het kantoor van de advocaat, de dienstverlening zelf. De waarborgen die een advocaat moet kunnen geven aan zijn cliënten komen potentieel in het gedrang, nog voor aan deze feiten publiciteit is gegeven.

(J. STEVENS, Regels en gebruiken van de advocatuur te Antwerpen, 1056, 691)

Wegens de aard zelf van zijn beroep, de ervaring die het hem verschaft en de verantwoordelijkheden die het hem oplegt, heeft de advocaat de plicht in zijn privé leven meer voorzichtigheid en omzichtigheid aan de dag te leggen dan een gewoon particulier burger. Hij mag nooit de eed vergeten die hem verbindt voor alle daden van zijn leven en hij moet er steeds aan denken dat hij deel uitmaakt van een orde, die ook in het gedrang kan komen.

(J. STEVENS, *o.c.*, nr. 692; Sententie 21/4/1953 Brussel, r. 1212)

Met betrekking tot arrest Özpınar: Het EHRM beslist op case-by-case basis. De arresten hebben ook geen algemene strekking, doch kunnen in gelijkaardige gevallen een precedentenwaarde hebben.

" In deze omstandigheden is het Hof van mening dat het onderzoek, geleid door de inspecteur naar het privéleven en het professioneel leven van verzoekster, in de loop waarvan getuigen werden ondervraagd door dit of dat aspect van het leven van verzoekster, evenals de administratieve sanctie die er op is gevolgd en die voornamelijk gebaseerd was op gevolgtrekkings uit handelingen van haar, beschouwd kunnen worden als een inbreuk op haar privéleven".

Besluitend: enkel in de omstandigheden van de zaak Özpınar is er een mogelijke schending van artikel 8 EVRM voorhanden. Uit een grondige lezing van dit arrest blijkt dat de feitenconstellatie niet vergelijkbaar is met huidige zaak.

Een beoordeling door het EHRM gebeurt steeds *in concreto*. Een toepassing naar analogie maken met huidige zaak is niet gepast.

- De vordering houdt geen verband met het beroep

Zoals hierboven uiteengezet heeft de tuchtraad de mogelijkheid om ook privé handelingen te sanctioneren in de mate zij een weerslag hebben op de kernwaarden van het beroep.

" In zoverre de overheden van de balie reglementen vaststellen die met name tot doel hebben de voorwaarden te bepalen waaraan de inschrijving op het tableau of de toelating tot de stage is onderworpen, zijn zij vergelijkbaar met de overheden van andere vrije beroepen.

De verschillende behandeling die is voorbehouden aan de raden van de Orde van Advocaten steunt evenwel op verscheidene elementen waarvan het geheel een objectief criterium vormt.

Krachtens art. 444, lid 1 Ger.W. moeten de advocaten vrij hun ambt uitoefenen ter verdediging van het recht en van de waarheid. Zij kunnen worden opgeroepen om rechters en ambtenaren van het openbaar ministerie te vervangen (art. 442). Zij kunnen ambtshalve worden aangewezen (art. 446 en 455bis, par. 1). Zij moeten voorzien in de bijstand aan minvermogenden (art. 455, par. 1).

Die regels en beginselen, die eigen zijn aan het beroep van advocaat, voeren een objectief verschil in ten opzichte van het geheel van de andere vrije beroepen."

(Arbitragehof nr. 23/97, 30 april 1997 (prejudiciële vraag) A.A. 1997, 295)

e. De grond van de zaak

Ten onrechte wordt voorgehouden dat V geen cliënt was van mr. X op het ogenblik van de feiten (cfr. supra);

Artikel 456 Ger. W. draagt de Raad van de Orde op “ de eer van de Orde van Advocaten op te houden; de beginselen van waardigheid, rechtschapenheid en kiesheid die aan hun beroep ten grondslag liggen, te handhaven; de inbreuken daarop en de tekortkomingen tuchtrechtelijk te beteugelen of te straffen, onverminderd het optreden van de rechtbanken indien daartoe grond bestaat”.

De deontologische regels van de balie vormen de toepassingsregels van deze principes (Cass., 31 januari 1980, *Arr. Cass.*, 1979-80, 639, *J.T.*, 1981, 280).

De ten laste gelegde feiten zijn onbetwistbaar niet te verenigen met de principes vooral van de kiesheid waartoe een advocaat verplicht is: het aankopen van een onroerend goed samen met een cliënt, zij het via een patrimoniumvennootschap, het verkopen van een handelseigendom aan een cliënt en het verstrekken van een lening aan een cliënt.

Ten onrechte wordt door mr. X herhaald dat hij op het ogenblik van de feiten niet (meer) de raadsman was van de betrokken cliënt: als privépersoon zou hij wellicht een lening hebben kunnen verstrekken aan een niet-client, doch niet als advocaat aan een cliënt.

Dergelijke transacties kunnen immers vrij gemakkelijk aanleiding geven tot tegenstrijdigheid van belangen.

Het in het gedrang komen van de onafhankelijkheid van Mr X als advocaat bij dergelijke transacties en vooral bij het verstrekken van een lening aan een cliënt, is manifest.

De tuchtraad voor advocaten van de Ordes van het rechtsgebied van het Hof van Beroep te Gent heeft bij beslissing van 18 september 2013 dan ook terecht de aan mr. X ten laste gelegde feiten bewezen geacht.

De tuchtraad van beroep is evenwel van mening dat er rekening kan worden gehouden met het onberispelijk verleden van mr. X op tuchtrechtelijk gebied en neemt tevens aan dat mr. X bezielde was met goede bedoelingen ten overstaan van zijn cliënten en meent dan ook dat de hierna bepaalde tuchtsanctie moet worden opgelegd.

Om deze redenen

de tuchtraad van beroep voor advocaten

rechtsprekend op tegenspraak en met gesloten deuren,

Ontvangt het hoger beroep.

Verklaart het deels gegrond.

Hervormt de beslissing van 18 september 2013, gewezen door de tuchtraad voor advocaten van de balies van het rechtsgebied van het Hof van Beroep van Gent en spreekt ten overstaan van mr. X als tuchtsanctie een berisping uit.

Bevestigt wat de kosten betreft de beslissing van 18 september 2013.

Hebben deelgenomen aan de behandeling en beraadslaging

de heer Dirk Floren, voorzitter

en de assessoren

- mr. Paul Ballon
- mr. Kristiane Hubrechts
- mr. Jozef Jaspers
- mr. Edward Pieters

De assessoren hebben deze beslissing allen ondertekend voor de uitspraak

P. Ballon

K. Hubrechts

J. Jespers

E. Pieters

waren aanwezig bij de uitspraak :

- de heer Dirk Floren, voorzitter
- mr. Ludo Kools, secretaris

D. Floren

L. Kools